௳

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்யபாத

சங்கர ஜகத்குரு

அருளிச்செய்த

விவேகசூடாமணி

வசனம்

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம்,
திருக்கு திருசியவிவேகம், ஹஸ்
தாமலகம், குருஸ்துதிகளுடன்

[illegible]

இவை

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியவாகளால்

அருளப்பெற்று

நான்காம் பதிப்பு

ஸ்ரீ ரமணீயவாணி புத்தகாலயத்தாரால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது

 1926 [விலை அணா 7

சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்
சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடம். சென்னை.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

தாத்பர்யத்துடன்

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்த்தரான பிரம தேவரின் மானசிக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத்குமாரர் என்னும் நால்வரும் சகச்சிருட்டியாதி காரியங்கட்காகத் தாம் பிறப்பிக்கப்பட்டமையைப் பிதாவாற் கேட்டு அதில் விரக்தி யுற்றவராய் உபராந்நிலையையே நாடி அதனைத் தெளிவிப்பாரைத் தேடிவரும் அதி தீவிர பக்குவர்களின் பொருட்டுப் பரம காருணிகனான சாக்ஷாத் பரமேசுவரன் ஆலின் கீழ் **தக்ஷிணா மூர்த்தமாக** மௌனமாய்த் தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருக்கக் கண்டு ஏமகாந்தங் கண்ட இரும்புபோற் கவரப்பட்டவராய் அவ்வாறே பவாருகிற் றம் முண்மை நிலையி லமர்ந்தனர். அம்மௌனமாந் தன்னிலை யுண்மையை யுணருஞ் சக்தியில்லா வுத்தம வதிகாரிகட்குத் தடையாய்க் காணப்படு முலகமாய், காண்பானாய், காட்டு மொளியாய் விரிந்தோங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எல்லாந் தன்மய' மென்னுஞ் சர்வாத்மத்துவத்தைத் தொகுத்து இத்தோத்திரத்தால் ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர்:—

மன்னுமா முனிவர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாந்
தன்னிலே திகழ்த்தியத் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச் சங்கரன் றன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரிய விருத்தம்

மவுனமா முறையாற் காட்டு மாப்பிரம வத்து வாலன்
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செற்குரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமுகத்த
னவனையாந் தென்பால் மூர்த்தி யப்பனை யேத்து வோமே.

(தாத்பர்யம்.) மௌனமாகிற வியாக்யானத்தாற் றெரிவித்த பரப்பிரம ஸொரூபனுடைய பாலனும், பிரம நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷ்யர்கள் சூழ விருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முத்திரை கையனும், ஆனந்த மூர்த்தியும், தன்னிலேயே ரமிப்பவனும், சந்தோஷ முகனும், ஆகிய பரம பிதாவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

உலகுகண் ணாடி யூர்நே ருருத்தனு ளஞ்ஞா னத்தால
வெளியினிற் றுயிற்க னப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனே யவனோர் காண்பன்
றலையுறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 2

(தா-ம்.) உலகமானது கண்ணாடியிற் காணப்படும் பட்டணம்போலத் தனக்குள்ளாகவே யிருந்தும் தன் அறியாமையால் நித்திரையால் கனவுபோல வெளியிலிருப்பதாகப்

பார்த்து (விழித்தெழுபவன் தன்னைத் தான் காண்பது போலத்) தன்னை யறியும்போது காணுகின்றவனை யிருப்பதாக யார் பார்க்கின்றனரோ அதிகுருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

வித்தினை முளைபோ லுள்ள முன்னை விகற்பம் விச்சை கமபின்
கற்பித மாயா தேசகால கற்பனை யால்பல
சித்திர விசித்திர மாயவனை தன்னுடைய இச்சை யாற
சத்தியமாம் குருவாய தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி. 3

(கா-ப.) விதைக்குள் முளை போலத் தனக்குள் வேற்றுமையின்றி யிருந்த இவ்வுலகத்தை மாயையால் வெளிப்பட்டதாய்த் தோற்றுவித்துத் தேச கால காலவசத்தால் அநேக விசித்திரமாகச் சித்தனையும், யோகியைப் போலத் தன் இச்சையால் (சத்தி) யால் எவன் வெளியில் விரிக்கின்றனனோ, அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

வெளிவெளி புண்மையினை மெய்போல விளங்கு நேரே
பொவனது யோனுமான மொழித் துணையுந் துவன்சேர் தோரை
பொவனோர் காணின் மீண்டும் பவக்கடல் வீழ்வில்லை
தவருறு குருவாய தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி. 4

(தா-ம) எவனது உண்மைப் பிரகாசமே பொய்யாய்த் தோற்றும் பொருள்களில் விளங்குகின்றதோ, எவன் தன்னை யடுத்தவர்களை 'தத்துவமஸி' (தத்— அது, த்வம்— நீ, அஸி —ஆகிறாய்,) என்னும் வேதவாக்கால் நேராக அறிவிக்கின்றானோ, எவனை பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டால் பின்னுமிச் சம்சார சாகரத்தில் படிவதில்லையோ, தவத்தினாலடையும் அந்த குரு தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்

பலதுளைக் குடத்துட் [illegible]க்கதிர் போலயார் ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிந்தேனென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ்
சலமறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 5

(தா-ம.) அநேக துவாரமுள்ள குடத்தினுள்ளிருக்கும் தீபப்பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண் முதலான இந்திரிய வழியாய் வெளிப்பட்டு வீசுகிற, 'நான் அறிகிறேன்' என்பதாக ஸ்வயம்பிரகாசனை எவனை அனுசரித்தே இந்த ஜகமெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்த சலனமில்லாத தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புத்தி யெனவுயா புகமாத் தேர்வா
மடந்தையர் பாலரந்தர் மடையர்போய் மூட வாதி
மடமையால் விளையுமம்மா மயக்கமே மாய்க்கு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 6

(தா-ம.) தேகம், பிராணன். இந்திரியங்கள், புத்தி, இவை யொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தானாக பெண்டுகள், குழந்தைகள், குருடர், ஜடர் போல வுணரும் மூடவாதிகளது உண்மை அறிவின்மையா லுண்டான அப்பெரு மயக்கத்தைப் போக்கும் மயக்கமில் ஞான குருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுடன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனு னென்று போதனு மெவன்பு மானுய்ச்
சராசர குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 7

(தா-ம.) ராகுவால் பிடிபட்ட சூரிய, சந்திரர் போல் எல்லோருமே முன்னால் எவன் மாயையின் மறைப்பால் புருடர் (ஜீவர்) ஆய், விரிந்த மனமொடுங்கியபோது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருப்பை உணர்கின்றனரோ, அந்த சராசர சற்குருவான தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

குழவிமுன் னனைவு முனனுக் கடந்த வைந்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்திருந்தே சொலிக நமுள னாகமா னாளுங்
கழல்விழ வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிறகு திப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி. 8

(தா-ம.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எல்லா அவஸ்தைகளும் மாறி மாறி வரினும் மாறாமல் கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' எனப்படுவதாக எப்போதும் பிரகாசிக்கும் தன்னை, சரணமடைந்தவர்கட்கு சின்முத்திரையால் எவனொருவன் விளக்குகின்றானோ, ஞானாக்னி நேத்திரனான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரியபு மாதேனக் குழுமால நனக்க னவிற்
கலங்கியே மாயை பாலே காரிய காரணமயின்
றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலைமுறை குருவா மந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி போற்றி. 9

(தா-ம.) உலகத்தை காரியம், காரணம், தலைவன் (உரியவன்), தாஸன் (உரிமை), சீடன், குரு, மகன், பிதா முதலிய பேதங்களாக மாயையால் மயங்கி நனவிலும், கனவிலும் காண்கின்ற இப்புருடனெவனோ உலக குருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

மண்புன லனல்கால் வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றொளிர் சராச ரஞ்சே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநிறைந்தோனெவனினன்னியஞ்சற்றின்றாந
தண்ணருட் குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 10

(தா-ம்.) பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், புருடன் என்று சராசரமாய்த் தோற்றமிகு எவனது அஷ்ட மூர்த்தமோ, விசாரிப்பவர்களுக்குப் பரமாய் எங்கும் நிறைந்த எவனைக் காட்டிலும் அன்னியம் சிறிதுமில்லையோ, அவ்வதிசாந்த கிருபா மூர்த்தியான தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

சருவமுந் தானெனவாய்ச் சாற்றுமித் தோத்திரத்தைச்
சிரவணந் தனைப்புரிந்து சிந்தனந் தியானங் கானம்
புரிதலா லெல்லாந் தானாம் பூதியீச் சுரன்றன்மை
மருவிடு மற்றுமெட்டா மடிவறு செல்வந்தானே. 11

(தா-ம.) சர்வாத்மத்துவத்தை (எல்லாம் தானென்பதை)த் தெளிவாய்த் தெரிவிக்கும் இத்தோத்திரத்தைக் கேட்டல், பொருளை விசாரித்தல், அப்பொருளைத் தியானித்தல், துதித்தல் செய்தலால் சர்வாத்மத்வ பலமாய்த் தானான ஈச்வரத்துவம் சித்தியாவதோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைச்வரியமும் தானே சித்திக்கும்.

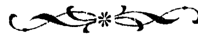
தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்
முற்றும்

உ

பரப்பிரஹ்மணேநம:

விவேக சூடாமணி

அவதாரிகை

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களுடைய துக்கமென்பதின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்கவேண்டுமென்றே, தன் சுபாவமல்லாத சோகாதிகளை நீக்கி எப்பொழுதும் சுகமாயிருக்க வேண்டுமென்பதுபோலக் கோருதலையும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதியிருப்பதாலும், பிரியம் சுகத்திலன்றியுண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்றுமின்றியே சுகமாயிருக்கு மனுபவத்தாலும் சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்திலுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம்விட்டு, இகபர போகமடைதலே சுகவழியெனப் பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகங்கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம்பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின்

பிரஸ்தானத் திரயத்திற்கும் பாஷ்யமெழுதி வழிகாட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தறிவி லசமர்த்தராய் அதி தீவிர சுமேச்சுக்களான முமுக்ஷுக்களெந்த கவலை பயன் படாமையின் அவற்றினந்தரங்கத்தை இந்த விவேகசூடா மணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி மோக்ஷமார்க்கங் காட்டியிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லபமென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிர யத்தனம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷமென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென் றும். அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம். குரு சேவையையுங் கூறிப் பின்னும், சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென் றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தால் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதனமென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம்; 'அகம்' எனும் ஆத்மா அவைகட்கு விலக்ஷணம். அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார்? என அகத்தில் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்ச கோசங் களையும் நானன்றெனத் தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' எனத்திகழும் த்வம் பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம் புல்லினுள்ளாணி யைப் போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாம ரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ர

மென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்: 'தத்' பதார்த்தத்தை யும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அகம் பிரஹ்ம' மாயிருக்க வேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙனமிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதிதிடமா யுதித்துத் தடை செய்யுமென்று, வாசனாத் திரயம், மூலமான அகங்கார வாசனை இதன் விருத்திக் கேது வான பேதபாஹ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்: இவை நீங்கும்வரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்', 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு சந்தானமாகிற நிதித்யாசனத்தையும்: இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி, தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண் ணெய்களை வெளிப் படுத்துவதுபோலப் பிரமாத மின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தா லாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் கால மும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானானுபவம் ஸித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டானந்த முக்தி சித்தி யாம். என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளொன்றுமில்லை யென்பதையும்; இதனை யடை தலே புருஷார்த்தம்; இதனை யடைந்தவனே ஜீவன் முக்

தன்; பரோக்ஷ ஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி. இந்நிலையடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம். ஜீவன் முக்தனது யதேச்சா சரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறியிருக்கின்றனர். இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க்கவிகளாக முன்னமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நானு வர்ணந் தோடனேக நயங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கிறார். ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷமாராயாதுண்டு அவ்வாறே மிட்டாயின ரசந்த விவேகிகளனுபவித்து சுகிக்கின்றனரல்லவா!

நூல்

குரு ஸ்துதி

அகமெனு மூல வவித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயையினால் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமா யிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத் குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்

பாத ஸாரா விந்தங்களிலென் றிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும் இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராமணனாதலும். அதனில் வேதமோதும் வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாதலும், அதனில், அநாத்மாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வாநுபவ ஞான மடைதலும் மிகவருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர்தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவை யெல்லாவற்றையுங் கிரமமா யடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மஹாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்று கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியின் அர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புருஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாதவன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவனாவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனிலும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினுலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக்ய ஞானத்தாலன்றி பத்தனைகோடி கற்பங்களாயினும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினுல் (தனத்தால் செய்யப்படுங் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணமன்று என்று தெளிவுபடக் கூறியிருத்தலால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன் பாகிய விஷய சுகங்களிலாசையை முற்றுந் துறந்து மகாத்மாவாய் சாந்தராயுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தாலடைந்த அனுபவ ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தானே மோக்ஷமாகின்ற கரையின்மேல் ஏற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் மதிய சாமியாயுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணத்திரயத்தையுந் நீக்கி, கர்மங்களனைத்தையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண ரூபமான பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்த சுத்திக்காக ஏற்பட்டனவேயன்றி வஸ்து லாபமளிப்பதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான ஸர்ப்ப பயத்தையும், அதனுல் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினுலும், தன்னுய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ மற்ற எதனுலும் வரவில்

லேயோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும் வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமே யன்றி ஸ்நான, தான, பிராணாயாமாதிகளால் நூறுக்காலும் அவ் வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறிய வேண்டிய முமுக்ஷு நிராசை யுற்று பிரஹ்மவித்தாய், கிருபா சாகரராயுள்ள உத்தம குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக் கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியமுள்ளவனாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் நன்றாக அமையப் பெற்றவனே ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி ஷட்க சம்பன்னனாய் தீவிர முமுக்ஷுவாயுள்ள சாதனரான அவ்வதிகாரிக்கே பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், (3) சமாதி ஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கில்லாவிட்டால் பிரஹ்ம நிஷ்டை கைகூடமன்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள்: (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்தியத்தைப் பரோக்ஷ ப்ரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும்

வைராக்கியமே இஹாமுத்ரார்த்த பலபோக விராகம். (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தி யடைந்து மனமானது தன் லக்ஷ்யத்தில் நிருத்தமாவது சமம்: உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்: ௩. மனது பூர்வ வாசனையால் பண்டு பழகிய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி: ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடைசெய்யாமலும், அவற்றிற்காக ஏங்கி யழாமலும் தைரியத்தோ டவைகளை சகித்தல் திதிக்ஷை: ரு. வேதாந்த சாஸ்திரமும் குருவாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை; கா. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல ஸ்வபாவமாயுள்ள சித்தத்தை, பரிசுத்த பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானம். அஃதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதானமாகா தன்று. இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்துவம். அம்முமுக்ஷுத்துவம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்கியத்தோடுங் கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற்கூடிய சமதமாதி சம்பத்திலேயே பலனைத்தரும். ஆனால்

எவனிடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற்கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்)களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதனங்களையுடையவனும் ஆத்ம தத்துவமடைய விரும்பும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிர்த்திப்பவராய், பிரகஞானவந்தராய், சர்வமும் அறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்கினிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விச்ராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமுமின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை அடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள சத்குருவை யடைந்து அன்போடு நமஸ்கரித்துப் பணிவோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்:—"ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணைகடாக்ஷமாகிய கப்பலால் கரையேற்றி வைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணைவாரிதே! துர்திருஷ்ட (பாப)க்காற்றால் வற்றித் தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ)யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கின்றேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்ட

வர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதுக்களுக்கு சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற்கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிர்ஹேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் ஸ்வபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண ஸம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியர்களன்றோ? இப் பவசாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேனோ? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்னதான் கதி? ஒன்றுந் தெரிய வில்லை. தாங்கள் தான் இந்த ஸம்சார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.” ஸம்சார தாவானலத் துக்கமுற்று இவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விரும்பி சரணம் பிராபித்தவனாய்ச் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள ஆசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையினாற் றானே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றார்:—

“வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனியுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமு

சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஓருபாய மிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனுலிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவராலுங் கடத்தற்கரிய இப்பவசாகரத்தியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்த தாத்பர்ய விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண்டாம். அதனுல் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிற்பாய். சாஸ்திர யுக்தியின் அஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கப்பெற்ற பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவேயிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வுடம்பு முதலிய பந்தம் வந்தது. அதனால், ஆத்மானும் விசாரத்தால் பிறக்கும் ஞானமெனும் அக்கினி அஞ்ஞான காரிய சம்சார பந்தத்தை மூலமாக (காரண அஞ்ஞானத்தோடு) எரித்து விடும்" என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பந்தமாவது யாது? எப்படி வந்தது? இருப்பதெங்ஙனம்? நீங்குவதெப்படி? அனாத்மா யாது? ஆத்மா யாது? ஆத்மானாத்ம விவேகமெது? இவைகளை முக்தியை விரும்பும் முத்தனாகக் கேட்டும் யான் கிருதார்த்தனாகும் பொருட்டுக் கிருபையாய் இப்பிரச்னைகளைக் கேட்டவனுக்கருளிப்பாயாக." என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற்கு ஆசை கொண்டனை யாதலின், நீயே

தனயன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பவித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திராதி பந்துக்களுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலைபாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியரிருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தைப் புசித்தலாலேயே அங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்க வேண்டுமன்றி. அனேக கோடி கல்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க வேறாலதான் சாத்தியமாகுமோ? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தைப் பார்ப்பதை யல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலு மடையக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தினாலன்றி பிறர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்ய ஞானத்தாலன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலியவைகளாலும் மோக்ஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூபஸௌந்தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ்செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷமாத்திர முண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந் தருவதில்லையோ அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது.

பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம். பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யநுபவமா யறியவேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவினியை யன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம்? ஔஷதமுட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாதது போல், அபரோக்ஷ அநுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும் 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அநாத்ம திருசியத்தை நாசஞ்செய்யாமலும் ஆத்ம தத்துவத்தை யநுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்ரமாயிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலொன்று அறிந்த ஆப்தனால் கேட்டு, பூமியைவெட்டி, அதன் மேல் மூடியுள்ள கல்லைநீக்கி வெளியே யெடுத்தலா லடையப்படுமே, சொன்மாத்ரத்தா லடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தையறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூபலக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம்பண்ணி, நிரந்தர தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அநுபவ ஞானத்தால் அடையலாகுமல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள

ஸ்வஸ்வரூபத்தைத் தர்க்க யுக்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும் பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்தமுள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவரா லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தைச் சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷ மடைதற்கு அநித்திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தினதேறது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வ கர்மபரித்தியாகம் (உபரதி) எனுமிவை கிரமமாக வரது. அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகுகாலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் வரது. அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷ பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ்(கொழுப்பு), மாமசம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக்களாற்று, பாதம், தொடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவ

ராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேகமென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களைத்தா லானது. அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாயிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுக சாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற அந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப்படுகின்றோர் உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும் தூதனு விழுக்கப்பட்டவராய், அக்கர்மானுசாரமாக மேலும் கீழும் போக்கு வரத் துடையவராய் மிகவுமலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால் ஸர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தால் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யன கதி என்னவாகும்? விஷயமானது தன்தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்திலுங் கொடியது. என்னெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங்கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணுற் கண்டவனையும், நினைத்தவனையுங் கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசையென்னும் மகாபாசத்தை திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்று விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷமடைவனன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர பண்டிதனாயினும் முக்தி பெறமாட்டான். திட வைராக்கியமின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரஞ் சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின்

கழுத்தை ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதி வேகமா யிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அபார சமுசார சமுத்திர மத்தியி லமிழ்த்திவிடு மாதலால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும் முதலையை திடவிராக மென்னும் வாளினால் கொல்வனோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடை யாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தியில்லாதவனும் மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் நரக மனுபவித்துக் கெட்டே போவான். சுபுத்தி யுள்ளவன் தன் யுக்தியால் குருபோதக மார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம். ஆதலின், உனக்கு மோக்ஷம்பெற விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில் விஷயங்களை விஷம்போலு மதிதூரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (நேர்மார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத்குணங்களை அமிர்தம்போலப் போற்றிக் கைக் கொண்டு தேகாபிமானத்தால் செய்யும் பல காரியங்களையும் விட்டு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சாவகாலமும் யத்தனஞ்செய். இந்தேகமோ பாராத்மகமாய் (மண், தீ, நீரு, பஞ்சாதிகட ஆகாயமாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ அவன் ஆத்மஹந்தா ஆகிறான். சரீர போஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ அவன் முதலையைக் கட்டையெனப் பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவனாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரிய மிருத்யு. எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவானாதலால் அதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ்விஷ்ணுவின் பரமபத (வியா

பதப் பிராப்தமா) மடைந்தார்களோ, தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அபிமோகத்தை ஜயித்து நீயுமந்த மோக்ஷபதமடையுக. தோல், மாமிசம், ரத்தம், மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங் கூடியதாய், மூத்ர புரீஷ (மல) ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்கது. பூர்வஜன்மார்ந்த கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகா பூதங்களாலுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிருகஸ்தனுக்கு கிருகம்போல விஷயபோகங்களை ஆத்மா இருந்தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இதனவஸ்தை ஜாக்ரம எனப்படும். மாலை சந்தன ஸ்திரீயாதி நாநா விசித்திரமா ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடியனுபவிக்குங் காலம் ஜாக்ரம எனப்படுதலால் இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியது. இதனாசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்கு பாஹ்ய சமுசாரமனைத்தும் வந்ததென்றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதியித்தேகத்தின் தர்மங்கள், சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்ய மிவை இதனவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமாதி நியமமாம். மானம், அவமானாதி யிதன் விசேஷங்களாகும். இத்தூலமே ரோகங்களைத்தற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட) மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்ப விகற்பாதி விருத்தி

வஸ்துநிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானா ரூபமாவது போலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவிதமா யிருக்கும். ஆகாசாதி பூத பஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ் வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்ம தேகமென்றும் கூறுவர். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலானதாய், வாசனையோடுங் கூடிய கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்த லிங்க தேகம் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அநாதி யுபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ்வவஸ்தையில் மனமே நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால் கர்த்ரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதியா யடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷிமாத்திரமா யிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் காரணமாதல் போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்கதேகம் காரணம். அக்காரணமும் ஆத்மஸந்நிதிமாத்திரத்தாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுஸின் குணதோஷ வசத்தா லுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு,

மந்தநிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அங்கனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களேயன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. உச்வாச, நிசுவாசங்கள (மேல் கீழ் போகத வரத்தாயுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின தர்மங்கள். பசி, தாகம், பிராணன் என்றன் தர்மம அந்தக் கரணமெனனேற சித்தாபாசய பிரகாரத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரியங்களில் பொருந்தி திடமாக நான் என்றபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரம் அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய் சத்வாதி முக்குணசேர்க்கையால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். அதலால் சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினதன்று. விஷயங்களெல்லாம் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்த பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்கு துக்கம் ஒருசிறிதுமில்லை. இந்திர்விஷய ஆத்மானந்தம சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்களுற்றதாய். திரிகுணாத்மிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்திமான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய்,* ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம்,

அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக்கூடாத) சொரூபமாய், அநாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால நசிப்பதால் மகா அற்புதமான ஸ்ரீ பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவருமறிவதாயுள்ள தன்காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியா ரூபியான ரஜோகுண ரூப விக்ஷேப சக்தியைப்பற்றி சர்வப்பிரவிருத்திகட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதிகளான மனோ விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மத்ஸரம் முதலான மனவிகாரங்க ளிதன் தர்மங்கள். இவ்விக்ஷேப சக்தி புருஷர்கட்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாகத் தோஷத்தால் பந்த மது. (3) தமோகுண சக்தி ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நியதாவா (வேறாய்) விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது ஸம்சாரத்திற் காதி காரணம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருதனான (மூடப்பட்ட) வன். பிராக்ஞனாயினும் பண்டிதனாயினும், சதுரனாயினும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனாயினும், ஸர்வ வல்லபனாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய் வெகுவிதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பா லதனை யறியாதவனாய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியாலாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதாயெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்தியமுள்ளதாய், எவராலும்

நிற்கச் சக்தியாயிருக்கும் இத்தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஒன்றுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினும் அறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீதபாவனை (மாறாகவறிதல்) என்னும் இவைவிட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விக்ஷேபசக்தியும் ஓயாமலிழுத்தலைத்து வைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிரகிக்கு மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன்போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடனாயிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணம் ஜலம்போல் மிக பரிசுத்தமாயினும் ரஜஸ், தமோகுணங்களோடு சேர்ந்ததால், 1 மலினமாகி பந்தஹேதுவாம். ஆத்மா இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜகமனைத்தையுஞ் சூரியன் போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களினீக்கம் இவை புருஷயத்தனத்தால் பூர்வம்போல ரஜஸ், தமஸதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் காரியங்கள், 3 விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிசந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்மநிஷ்டை இவை விசுத்தியாம். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய, மனவிருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி இதனவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேன்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமாயிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம்,

அகங்காரமாதி விகாரமனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மகத்தத்துவம் முதல் தேகமுடிவாகவுள்ள இவ்வனைத்தும், கானல் ஜலம்போல் அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினிப் புகலுச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம். அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் ஸித்தமான (அறியப்பட்ட) ஆத்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர, சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுத்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹமாகாரத்தை ('நான்' என்னும் ரூபத்தை) சொரூபமே ஆத்மா. எது எவைகளைக் காண்கின்றதோ அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்கவில்லையோ, எதன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விசுவமெல்லாம் விளங்குகின்றனவோ, எவனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்கப் (ஏவப்)பட்டவை போலத் தங்கள் காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ, நித்தியஞான சொரூபமான எதனால் அஹங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமாயறியப்

படுகின்றனவோ, எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற்றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாயிருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா ஆகாசத்தில் சூரியனைப் போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயப் பிண்டத்தில் அக்கினிபோல அவைகளில் அனுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை; ஒரு விகாரமடைகிறதுமில்லை. இவ்வாத்மா ஜநியாது, மரியாது. பெருகாது, இளைகாது, வேறு விகாரங்களையுமுறாது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணமுறாத நித்திய ஸ்வரூபம். பிரகிருதி (காரணமாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்) கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து, அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்தியாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமாயறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை யுன்னிலேயே நீயுணர்ந்ததனால் ஜனனமரணத் தரங்கங்களுள்ள அபார சமசார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்ம சொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணங்கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி இவ்விலாத்மபுத்திசெய்து கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களாவிதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜு புத்திபோல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம்பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல்போலவே தமோமயமான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமா முதலையால் விழுங்கப் பட்டவனாய். அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன்கூடி புத்தி கெட்டு அப்புத்தியினவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர் கதியின்றி பிரமிக்கும்படி ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தி மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்டான மேகபங்திகள் அச்சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்தம் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக் காலத்தில் மேகங்

களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந் தருவதுபோல, தமோ குண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோ குண விக்ஷேபசக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால் நானல்லாத் தேகந் தானாக மயங்கச் செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச் சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்: தேகாத்மபுத்தி அங்குரம்: ராகம் தளிர்: கர்மம் ஜலம்: தேகம் அடிக்கட்டை: உயிர்கள் சாகைகள்: இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள்: விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்: நானாகர்மத்தாலுண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம்: அம்மரத்திலுள்ள ஜீவன் இதனை பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தா லுண்டாம் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஜரா துக்காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்கும் இந்த அநாத்ம சம்சாரபந்தம் உற்பத்தியின்றிய அநாதியே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகு மந்தக்கரண சுத்தியோடு நிரந்தரம்செய்யும் தியானத்தால் மாசின்மையின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷ ஞான மென்னும் வாளினால் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்களாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்தியமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல சுத்தமாய்த்* தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளுநும்

போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம்போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத் தள்ளும அபவாதத்தால் முஞ்சம்புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (அந்தரமா)ய், பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம்பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திருசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலாபித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தன். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனம செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களாவன:—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகம் அன்னமய கோசம். தோல், ரத்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நாறுவாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்குந் தேகம்

சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வவ சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தாமம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந்து சுயமறிந்துகொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா)யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகாது. ஜடனை மூடன் த்வக்கு, மாமச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங்கூட்டி நானென்றெண்ணுவன். விசாரனைப், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா இந்த விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே யிருக்கும் பரமாத்ம பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப்போதுமறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜமாதலால், உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்பதேகம், மனோராஜ்யவுடல், சொப்பனவுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இத்தூல தேகத்திலும் ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்னத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்ப பிரஹ்மத்தில் ஆத்மபுத்தியை வைத்ததால் மனதை நாசஞ்செய் பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னை புனக்குப பவமேயில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்றாயறிந்து வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ அது பரியந்தமவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங் கூடியில்லை.

கர்மேந்திரியங்களோடுடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியைகளில் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அதனைப்போலவே புள்வெளியில் போககுவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிராணமயகோசமும ஆத்மாவாகாது.

ஞானேந்திரியங்களோடுகூடினமனமே மனோமய கோசம். இது, என்னது, நான் என்று வஸ்து விகற்பகாரணமாய், நாமாதி நானாவிருத்தி பேதத்தோடுங்கூடி மகா பலமுள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தில் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாக (ஹோமஞ்செய்வோர்) களால், சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும வளர்க்கப்பட்டு மிகவும ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி இந்த பிரபஞ்சமெல்லாந் தஹிக்கின்றது (தாமுண்டாக்கிறது). மனத்தையன்றி வேறு அவித்யையில்லை அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தை. அம்மனமழிந்தால் அனைத்தும விருத்தியாய் அது நசிக்கில் அனைத்தும நாசமாம். முன் பாசெதாறு வாஸநையின்றிய ஸ்வப்னவஸ்தையில மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த்தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜகமனைத்தையும எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப்பட்ட இவை யாவும் அம்மனோவிலாசமே. சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந தோன்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷ

னுக் கிச்சம்சார பந்தம் மனக்கல்பிதமன்றி யுண்மையில் பவபந்த மில்லை. வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப் பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றால் பசுவைக்கட்டிப் பின்னவிழ்த்து விடுதல்போலும், மனம் முக்குணங்களில் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு)ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ், தம வின்றிய சுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால்வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போ லாற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால் புத்திமானான முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமா யடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம விஷயங்களைத்தையும்: சரீர, வர்ண, ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும்; குணம், கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வறப மனம் அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்களால்பந்திப்பத்து, தன்னாற்செய்யப்பட்ட கர்மபலபோகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸ குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனனமாதி துக்கங்கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேகமண்டலம் சுழல்வதுபோல மனதால் இஜ்ஜக மனைத்தும் பிரமை

கொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனாலேயே தத்துவ வித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தையென்பர். ஆகையால் முமுக்ஷு தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாமபோது மோக்ஷம் கரதலக் கனிபோலாம். மோக்ஷமாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கிச் சர்வகருமங்களையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனாயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்தமுள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத்மகமாய், திருசிய விஷயமா யிருத்தலின் இம்மனோமயகோசமுந் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியே விஞ்ஞானமயகோசம. இது புருஷனுக்கு சமசார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அறிவாய், சித்பிரதி பிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனை ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடுகூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னுடைதென்றும் மிகவும் அபிமானித்து பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ணிய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோ லோகங்களிற் போவதும் வருவது மாயலைந்து திரிந்து, நானாவிசித்திர யோனிகளிற்கூடி, ஜாகர ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைகளுற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது. இவ்விஞ்ஞான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி) க்கொண்டிருக்கும் ஆத்மா சுபாவ

மாகவே ஏக, சத்திய, சர்வாத்மக, பரிபூர்ண, நிர்விகார, பரமாத்மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ்விஞ்ஞான மயகோச புத்தியின் அந்நியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேதமடைந்து 'அககோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேறாகக் குடத்தைக் காண்பதுபோலத் தன்னைத் தனக்கன்யமாகவும், கர்த்தா, போக்தா வாதியாக அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ்வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினால் சம்சாரத்தையடைகின்றது"

என வுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும், அநாதி ஜீவபாவம் தோன்றிற்றெனின் அவ்வநாதி யுபாதிக்கு அந்தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயி னிதன் மோக்ஷமுறு மெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்யவேண்டும்." எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வானான சிஷ்யா! நன்றாக கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தால் கல்பிதமான வஸ்துக்களையல்லாமை பிரமாணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்றமவை. யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்துவாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக் ஸாக்ஷி

சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றி யொரு வஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அநாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானலைஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவம், அநாதியாயினும், வஸ்து வாகாமையின், அழுக்கு ஜலத்தின் அழுக்கைநீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால், ஆத்மாவினின்றும் அநாதியவித்தை, அதனது காரிய அஹங்காராதி யாகத்துபாதிகளை நீக்கி விடுகிற சமயம்போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிதமாஞ் சுருதி சம்மத பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தாலப்பிராந்தி நசிக்கவே அநாதி பரம்பரை அந்தமுறல் போலும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூலம் (அநாதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அஹங்காராதி யசத்துக்களை யகற்று. இந்த விஜ்ஞானமயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், வியபிசாரியாய் (ஒருபடித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மாவாகாது. அநித்யம் நித்தியமாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித்யா விருத்தியே ஆனந்தமய கோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்னங்களி லிஷ்ட முண்டாம்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத்தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்

தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே அனந்த மயமா யனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதான இவ்வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணனுபவமே ஞாதாக்களாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய் விசாராங்காதங்களி னுட்பட்டதாயிருத்தலின் இவ்வானந்த கோசமும் பரமமான ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மாவன்றென நீக்குங் கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத்ரய சாக்ஷியாய், ஸ்வயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நித்ய போதானந்த ஸ்வரூபமாய், திருசிய கடமு மாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துகொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றை யறிந்து கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ்வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறியவேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

"குருவே! இப்பஞ்ச கோசங்களும் சுத்தமித்தை யென யூகத்தால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன்யமன்றி 'நான்' என்றொன்றுங் காணேமே. ஆதலால் 'அஹம்' என்றறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின்றது?" என்று வினவக் குரு, "வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனாதலா லுண்மை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷியன்று.' என்னும் நியாயத்தால் அஸ்திர

மாய், நானாரூபவிகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையும், இவற்றின்மேல் ஞான சொரூபமாயிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலும் தன்னை யறிதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தானேயறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்யகாத்மாவாய், ஹிருதயத்தில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானாகவே ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞானானந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என்றறிவாயாக. மூடன் கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை சூரியனென்பன். விவேகி, கடம், ஜலம், பிரதிபிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி யறிவான். அதுபோல அஞ்ஞய மூடன் பிராந்தியால் தேகத்தின்கண் புத்தியுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன். விவேக ஞான வித்வான் தேகம், புத்தி, சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவு மறிந்துகொண்டு நித்தியமாய் சர்வத்திலும் நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய்,ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள், வெளியின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்றாய் விசாரித் தறிந்து, அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன, மரணாதிகளற்று, ஒன்றானும் பயமின்றி, துக்கரகிதனாய்,நிச்சலானந்தகனசொரூபமாகிறான். ஸத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, ஏகரஸ,

நித்ய, நிரந்தர, ஸ்வதஸித்த, சுத்த, பிரத்தியக்கபின்ன பிரஹ்மத்தைத யுள்ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சமசார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமே சமசார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம். இந்தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹம், பிரஹ்மைவாஹம்' என்றுன்னை யநுபவமா யெப்போதுமறி.

இந்தப் பிரஹ்மம் தன்னில் வேறு வஸ்துவின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரிய குடமாதிக்கு மண்ணுருவத்தையன்றி வேறுருவின்மையின், மண்ணையன்றியன்யமாய் கடத்தைக்காட்ட எவனும் சமர்த்தனாகாமையால், மோகத்தால் கற்பிதமாய் நாமமாத்திரமாயிருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்தியமண் மாத்திரமாயதற் கற்பும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமா யன்யம் போற்றோற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் போலுண்மையின்றி சத்தப் பொய்யாகத் தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன்னதிஷ்டான சுக்திக் கன்யமின்றி யச்சுக்தியே யாதல்போ லவ்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல்போலவும், பிராந்தனான மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் காணும் இச்சர்வ ஜகமாய் எது வெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் றோற்றுகின்றதோ சாதுவே! யதார்த்த ஞான தசையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமாயன்யமாய் சத்யம

போற் றோற்று மச்சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெனத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொருளாயிராது சத்கமித்யைகயாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கன்யமாகாது உதபாந்த மன ரஹித அர்ரசிதானந்தப் பிரஹ்மமாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமா யிருக்கிறதெனின், பிரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்துவத்திற் காணியும், 'இப்பிரபஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்பதாமாய் அதர்வண சுருதியிற் கூறும் வேதத்திற் கப்பிரமாணத் வளித்தியும், 'சர்வபூதங்களு மென்னிலில்லை யானு மவற்றிலில்லை' என்றுரைத்த சர்வஜ்ஞனை பகவானுக்கு அசத்திய வாதித்வமும் வரும். இம்மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்குச் சம்மத மாகாது. அதுவுமன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது, முற்கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமுறு அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோன் குபிதற்றல்போ லசத்தியமாம். அதனால் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப, அக்கிரிய, அவ்யக்த, அவ்வியய, அப்பிரமேய, ஆதியந்தரஹித, சத்திய, சாந்த, பரிசுத்த, அனந்தான சொரூபமாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வபேதங்களுமில் நித்ய, நிரந்தர, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர்நாம, நிர்விகற்ப, சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிருஞானஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய, கேவல, அகண்ட, சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும், விடவுங் கூடாததாய், மனவாக்குகட்ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்த மற்ற அப்

பரிபூர்ணப் பிரம்மமே, நானும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத், 'தத்' 'த்வம்' பதங்களாற் குறியப்பட்ட பிரம்ம ஜீவர்களே, 'தத்துவமஸி' மகா வாக்கியமும், இன்னும் மற்றைய மகாவாக்கியங்களும், முறையே ஈசுவரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய உபாதிகளால் சூரியனும் மின்மினியும்; ராஜனும் சேவகனும்; சமுத்திரமும் கிணறும்; மேருவும் அணுவும்போன்று விரோத தர்மங்களுற்று ஏகத்வமுறாத வாச்சியார்த்தங்கால் ஐக்கியங் கூறுமல. லக்ஷணைகளில் இங்குப் பயனின்றிய ஜஹதி, அஜகதி (விட்டது விடாதது) களை விட்டு ஜகதஜகதி (விட்டு விடாத) லக்ஷணையால், 'சோயம் தேவதத்த' என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி யவனை ஏகத்வமறிவிப்பதுபோல, பிரம்மத்தில் கற்பிதத்துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச்சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேகஞானத்தாலும், ரஜ்ஜு சர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த உபாதிகளை யிரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' எனப் புகன்றுகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார, சேனாபதி ராஜ, சேவகர் உபாதிகளை யகற்றும்போது, ராஜ, சேவகர்களின்றி மனுஷ்யத்வத்தாலொன்றுவதுபோல, ஈசுவர ஜீவர்களின்றி, சின்மாத்ரமாய், அகண்டைகரசமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தைத் தன்றாய்க் கூறுகின்றன. இந்தப் பிரம்மாத்மைக்கிய அகண்ட பாவத்தை மறைத்துக்கலான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்றா யபவாதித்து சொதசித்தமாய், ஆகாசம்போ லதிசூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞான

னந்தபரிபூர்ண பிரஹ்மமே நானென்று தெளிவான புத்தியாலுன்னையறி.

மண்ணிலுண்டாய், மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண்மாத்ரமே யாதல்போல் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்திலுண்டாய் பிரஹ்ம மயமாகவேயிருக்கும் இவ்வுலகனைத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல் இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன்னஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட் டன்யம்போற் றோன்றும் தேக, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தையாயும் இருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாந்த, நிர்மல, அத்வைதப் பிரஹ்மமெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமசி) ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத்திர, நாம, ரூப, குறி, குணை, குணை (நல்ல), தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரணமென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச,கால,விஷயாதிகளுமின்றி,சகலவாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணா லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு, மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யாஜகத்திற்கும், தனக்குந்தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச, ஏதுவாய், 'காரிய நானாரூப சர்வஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரணமாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத்,' அஸத்விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால்

சுவர்ணம்போல் நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த்தோற்றினாலும் நிர்நாம, நிரூப, நிர்க்குண, நிர்ப்பேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல நிச்சலமாய். நித்ய, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுக்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பராத்பர, பிரத்தியக், அகண்ட, பரிபூர்ண, சத்திய, ஞானகன, அனந்த, ஆனந்த, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமஸி), இவ்வர்த்தத்தை யுக்தியோடு சூக்ஷ்மபுத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலம்போல் சம்சயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். சேனைசமூக மத்தியில் அரசனைப் போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞானமாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து அதற் கன்யம் போற் றோன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ் வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற் றுபசாந்தனாவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே சத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்துவிருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமேயில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாகவரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலைநின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்னத்தால்வரும் அவ்வாசனைகளை

யப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனைக்ஷயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தியென்பர். லோகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்மஞானம் உள்ளபடி தோன்ருது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என்றறிஞரு முறைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனும் திடநிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகாதைரியவானய், சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமஸி' முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்மாபேதங் கூறும் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும், தன்யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அறமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத் தேகத்தில் அகம் புத்தி லேசமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ லிஜ்ஜீவ ஜகத்தோற்றம் விளங்கும்பரியந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல், ஜல மல விசர்ஜ்ஜன மன்றியானிக் கற்பமும் வேறு வேலையின்மையி னெல்லாக்காலத்திலும், நித்திரை, லோகவார்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்ருல் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தலுக்கு சிறிது மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனை வேகத்

தால் மூன்வேர்கால் புண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந் திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாசத்தையும் அப்போதே நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம் பந்தத்தால் தோன்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற்கட்டையின் சார சுகந்தம், அக் கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந்திரத்த அநாத்யத்யாசமென்னும் அழுக்குதலால், மனம் ஆத்மாவில் லயித்த மவ்வளவே வாச னையும் நீங்கவும், சத்தத் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகி கட்டுப்படையாதுபோ, அதனுல் நிந்தயத்துள்ள அனுத்ம பாகிய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனு ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானு பூதியும் பிரகாசிக்கமின்றி சந்தன கந்தம்போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வ ப்ரபஞ்சத்திலும் நித்தியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிக மாய்க் காணப்படுவதால் சர்வத்தையும் அறியக் கூடாது ஜட மாயிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், பரிச்சின்ன, சொப் பன சுழுப்திகளில் அடுக்குமில்லாததாய்க் காணப்படுமவற் றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந்தறிவதால் சுருதி சொல்லுவது ஜன்ம நாசமின்றிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியக்காத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிச மய பிண்டமான இப்பினை தேகத்தைச் சண்டாளன்போ லதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத

னபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து சத்திய ஞானனந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம் பம்போ லிஜ்ஜகமெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகி றதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் மகா காசத்தில் கடாகாசத்தைப்போல ஆத்மாவைப் பிரவி லாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப, அக்கி ரிய, அத்வைத, அகண்ட, சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபத்தை, யனுபவமா யறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜ ரூப மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல்போ லிப்பொய் யுடம்பைவிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மலை பாண்டம்போல் விசாரித்து அறிவாயாக. ஆந்நிர்கல் அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹ்மமாத் ரமாய் சதாகாலமும் சும்மாவிருந்து கிருத கிருத்தியனாய்ப் பரம சாந்தி யடை.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி பந்தங்கள னேக மிருக்கினும்; முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகங் காரமே யவை யனைத்திற்கு மாதி காரணம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட,ஏகரச,நிர்விகார, சத்திய ஞானனந்த மூர்த் தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத் மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமையாலும், தேகத்தில் விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாததுபோல, அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்

பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷமென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நானா விகற்பமும் சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக்காத்மதத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச, பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதயமாகின்ற பூமியில் மகா பலமுள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னுஞ்சிரத்திரயத்தால் ஸ்வரூபமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணானந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சம்மத அநுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப்பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்தனாதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப முற்று அதனால் சத்துப் போல் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்மபுத்தி விட்டு அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை அந்தர் முகமாகத் திருப்பி, புசிப்பவன் தொண்டையி லடைத்த முள்போலுனக்குத் தீங்கு செய்துவந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்றாயனுபவித்துப் பூர்

ணாத்மாவாய் அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப்படின் மீண்டுமுயிர் பெற்றுக் காற்றுலையுங் கார்கால மேகம்போ லனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யுமாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனையுள்ளவனே பாசபத்தனும், அஃதற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனையே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்கலாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழு முங் காரணமாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரியநாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரியத் (சிந்தனைத்) தை நீக்கு. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண ரூபமாகி வாசனையும் அவ்வாசனா விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச்சிந்தனையால் பாகியக் கிரியையுமுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷ ரனைவர்க்கும் பலித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்கவேண்டு மாதலாலும் அதற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானா ரூபமாய்த் தோன்று மிச்சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாயமானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்க, அதனால் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனால் வாசனை க்ஷயமாகும்.

அவ்வாசனைக்ஷயமே மோக்ஷமாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத்வாசனை முதிர்ச்சியால் அருணப் பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்துப் பின் சூரியனுதிக்கவே இருட்டும், அதன்காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைதானந்தானுபவ முதிக்கவே, பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க லேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் நிருசியமாய்த் தோற்றுமிவைகளைப் பிரஹ்மமாத்திரமாய்ப் பிரவிலாபித்து 'அவ்வானந்தகனப் பிரஹ்மமாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாகியத்திலோ அந்தரத்திலோ சர்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்த முள்ளவரை காலங்கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யுவாகு மென்று பிரஹ்ம புத்திரான ஸனத்சுஜாத பகவான் விசேஷித்துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம்பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுமுண்டாவதால் ஞானிக் கிப்பிரமாதத்தையன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர்முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞனை (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதி விஷயமார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்வானை பராமுகனையும் வியபிசாரி ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள ஜார புருஷனை யலைப்பதுபோல புத்திதோஷங்களால் பல

கவியில் வசிஷ்ட னெனப்பட்டிருக்கிறது.

வாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால் சித்தம் சுவசுவரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிய படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போல அங்கங்குண்டாகிய விஷயங்களில் பாய்ந்துவிழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்குவேண்டும் என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமத்தால் புருஷனுக்கு அவ் விஷயானுபவத்திற்குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப்பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பியேறிச் சொரூபத்தை யடைதலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத்தையன்றி பிரஹ்ம நிஷ்ட விவேகிக்கு வேறு மிருத்யுவில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்திபெறுவானாதலால் சர்வானர்த்த ஹேதுவான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டனாகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் முக்தி யுற்றவ(முக்த)னே, விதேகஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதியுண்டாம்' என யஜுர்வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்னதிருஷ்டியால் பயத்தை யடைவதுடன் நானாவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மஞ்செய்யும் பாபியைப்போல துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானு சந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவ

மண்டலத்தையும், நித்யானந்தமயன் (மெய்யன்) நாச முறுவதையும் * அமோர். சோரர்களிடம் நீ பார்த்தவனும், அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான)மும், அதனால் சம்சார பந்தநாசமும், சித்த ... பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மென்பதனும். ... விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணயம் செய்து புத்திமானென பக்த முமுக்ஷு அசத்தினை ... தன் நாசத்தை நாடிவென்றிந் நாம பாவென்போல தன்னைப் பற்றுமவன்? மெனுடைப் பற்றுதலானும், மேன்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தி பண்ணக்கூடிய தேகத்தையுள்ள அசத்திய பாகியானு சந்தானத்தை விட்டு விவேகியான யதி 'சத்திய ஞானாநந்த பரப்பிரம்மமவாறம்' எனு மனுபூதியால அவித்யா காரிய சாவ தாகங்களையும் நீக்கிய பமானந்தங் கொடுக்கும் பிரம்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்கவேண்டும். விகாதலைசத்னா முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிரமுள்ளவனுக்கு சுழுத்தியும், சுழுத்தியுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாதது போல தோற்றிய பிரபஞ்சமுள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களின் வெளியில் தன்னை யேகமாய் அவைகட்கு சாக்ஷியாயும், அவிட்டமை புட சூக்ஷ்மமான தன்னைத்தால் பார்க்கும் சாவாத்ம பாவத்தினாலே சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூரணமாயிருப்பவனை முக்தர்களின அமுக்தனுக்கு தேகாதிய பிமானமில்லை இச்சாவாத்ம பாவத்தையன்றி

---

* களவில் சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறுகின்றனர். (சாந்தோக்கியம்).

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ சதாகாலமும் ஆத்மா வில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்று தகற்றுவதால் ஸித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுப வத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனும் அதற்கான கிரியை களையே யெப்போதும் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு எவ் வாறு திருசியத்தை யகற்றக்கூடும்? கூடாதாகலின். ஸர்வ, தர்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வஞனாய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மன துடையவனாகிய ப்ரயத்னத்தால் திருசிய நீங்கக்கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்யாசமும் சர்வாத்மபாவமே சித்தித்தற்கு நாட்ட 'சாந்தோதாந்த' மெனும் ச்ருதி சாந்தராய் யாதிட்டு சிரவணாதி கர்மஞ்செய்தபின் பாவநா நிர்விகற்பசமாதியை விதிக்கின்றது. ஆகையால் அந்நிச்சல நிர் விகற்ப சமாதியை யடைந்தவனன்றி அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனையுள்ளவன் எவ்விதம் பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேபசக்தி யந்தரு ணும் புருஷனை மோக காரணமாம் இவைகளகாரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்களால் விகாரவாய்ப் பேய் போலாட்டி வைக்கின்றதாலும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதராய் சுயம்பிரகாசிக்கும், விக்ஷேபமு மில்லாமற்போம், இருக்கினும் சுத்தப் பொய் யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்குமாதலாலும்; இவ்வாவர ணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியாதாதலாலும்; க்ஷீர ஜல விபாகம்போல திருக், திருசிய, விபாகத்திலேயே அவ்வாவர

ணம நசிக்குமாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக (ஆத்மா), திருசியங் (அனாத்மாக்) களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தை நெடுக்குமாதலாலும், விவேகியாயுள்ள புருஷன் 'அவித்யா'யால் உண்டான புத்தியே அப்படி அக்கினி சம்பந்தம்போல் ரஜ்ஜுவில் அத்யாரோபிதம் ... ஞாதாரு, ஞான, ஞேய ... ப்ரமாணங்களாகப் பிரகாசிப்பதாய் விளங்குகின்றது; அந்த ... லக் காணப்படுவதே அது மாயாவின் ... விகாரமான இவ்வகங்காரத்தின் ... தகாநகமாயுள்ளவையும். மற்றுந் திருசியமாயுள்ள விஷயங்களும் ... ஞானத்தில் நாலு விகார முள்ளவை; அந்த ... ம விகாரமுண்டு. சத்தத் தில் ... 'அகம்,' ... தமாயிருக்கும் இவ்விவேக ... அகண்ட ஞான பிரத்தியக்ஷமாக ... பாமாத்மாவே' யென்றிவ்வாறு விவேகத்தால் ... (ஆத்மா), அநாத்மாக்(அனாத்மாக) களைப் பகுத்து ... சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்து தன் ஞானதிருஷ்டியால் 'இந்த ... அகண்டஞான பரப்பிரம்ம ... என்றனுபவமாய்க் காணும் ... தரிசனத்தால், அவரணமும், விக்ஷேபமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த துக்கமனைத்தும் ... தரிசனத்தில் நிவிருத்திபாவ ... நிவிருத்திபாகலின், இவற்றில்நின்றும் முக்தனைப் ... உபசாரமாயுடையன். இங்ஙனம் நிர்விகற்ப சமாதியால் அத்வைதாத்மாவை ... தரிசிக்கின்றபோது தானே அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிசேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவித்யாரண்யம்

சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறெங்கு நிற்கின்றது. இன்மையின் புனர்ஜன்ம மரண ரூப சம்சாரமின்று. ஆதலின் விவேகி சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறியவேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும். நீ, நான், இது முதலிய கற்பனை விகற்பங்களனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னமாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி யழித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனாதல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப்பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழு சர்வகாரியங்களையும் விட்டுக் குளவியை சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால் புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன்சுபாவ குணமடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற்றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ, அப்போதுதான் அத்வைதானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி ஸித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனைக் கிரந்தியும் ஸர்வகர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்ந

மின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்கா
லத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சமமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு
சமாதியால் லகு சூக்ஷ்மமான விருத்தி யென்றால் அவ்வஸ்து
சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்மபுத்திமான்களா லனுபவமா
யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற்
கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாக்ர, ஸ்வப்ன,
உபாதி, திரிபுடிசம்யோகங் கூடின பரிபூர்ண சமாதி
நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்மபாவ மடைந்து அவித்யாந்த
காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்
கிரிய நிர்விகற்பனாய்ப் பிரஹ்மாகாரமாகவே மெய்ப்பொருட்
சுகிப்பான். இங்ஙனம் சப்தாதிகளாகிய விஷயங்கள், சுரோத்
திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானென்ற ஞானாத்
மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவரெவ
ரோ, அவர்களே சம்சார பாசபந்தத்தின்று முக்தரா
வரன்றி பரோக்ஷஞானம் பேசுவோர்களோர் ஒருபோ
தும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதியொன்றால் நிச்சய
மாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா
யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மனோவிருத்தி சஞ்சலிப்ப
தால் இதர விருத்திகளோடு சாரும். ஆதலால் இந்திரிய மனங்
களையடக்கி சந்தத முடனே யாத்மாவில் நிஷ்டையுடையவனாய்
அவ்வேகாக்ர சிந்தனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்யாந்த
காரத்தை யசேஷ நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்
போதுமிரு. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில்
நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் மடங்கும் பலாதிக்ய முள்ளது. நிர்வி
கற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற்கோ ரளவே யின்று.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிர
கம் (எதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்

போதும் ஏகாந்த வாசம் என்னு மிவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரியமடங்க, அதனுல் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகியெப்பொழுதும் தன்பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதம் செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்சாக்ஷியை பரிபூர்ண நிர்விகற்ப பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சாந்தியடை. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ்வளவாயினும் சேருமோ, த்யானியும் அம்மயமேயாய் சுகமுறுவன். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவையனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தியுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தியுற்றவனே போதேச்சையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடு அகப்பற்றையும், பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் நீக்க சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்யந்த வைராக்கிய முற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் போதஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தனே நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின். போகேச்சாகாங்க்ஷையாக கூடி சுகமனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனை யன்றி சுகமடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணேம். இவ் வைராக்கியம் அதி சுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுகமளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யி லேறப்

புருஷனுக்கு அத்யாவசியகமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னும் இரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலினால் நாசவானதுவான விஷயம் விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து, ஜாதிகுல ஆச்ரமத்தில் அபிமானத்தையும், சர்வ காமங்களையும் தூரத் தள்ளி இவ்வகைப்பட்ட தேகாதிகளில் அகம் புத்தி விட்டு ஆத்மதத்வத்தில் நிஷ்டையாய், நிமலாத்ம வஸ்து பிரம்மமாகவே இருக்கிறபடியால் உனதாத்மாவிலேயே தான் நிஷ்டை வைக்கிறது.

சர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்மமே நித்ய சித்ரூபமான [illegible] நானும், அந்த [illegible] பிரகாசிக்கும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் [illegible] [illegible] மாதாவாய் விளங்குகிற இந்த [illegible] [illegible] ரூபத்தைக் கொண்டு பாகி [illegible] யென்று நினைத்துக் கொண்டு (நான்) [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], அதில் உதாஸீன [illegible] 'அஹம்' [illegible]. பிரம்மமே வாஸ்தவம் [illegible] இந்த (விருத்தி) விருத்தி [illegible] பிரம்மத்தை [illegible] அதனால் [illegible] சஜாதீய விருத்தி [illegible] [illegible] நிச்சலமாக்கி, ஆத்ம [illegible] ஆனந்தானுபவத்தை [illegible] அறிந்தவனாய், அப் பிரஹ்மானந்த [illegible] [illegible] சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. நச்வரமான மற்ற தேகாதி பதார்த்தப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால் சர்வ து:க்க காரணமாய ஹீனமான இவ்வநாத்ம சிந்தனை விட்டுத் தானும் ஆனந்தாத்மாவை 'நான்' என திடமா

யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அறும் புத்தி யகற்றி, கட படாதிகளிற்போ லவற்றினுதாசினனுய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலான பின்னேபாதி யறின் ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந் தியால் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறாகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி, சுழி, முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜலமயமா யிருத் தல்போலும், கட, கலச, கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்ன மாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ்ஞான கற் பித தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங்காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகாகாசம்போ லேக பூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்யவில். மாயா மத் யத்தைப் பானம்பண்ணி அமயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அறிவனைப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும, மற்றும மனே வாக்கா லறியப்படும் சுத்த மித்யையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும அவ்வாத் மாவினும் பின்னமாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அச்சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டைகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற் றெல்லாம்., மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித் யாத்யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே யில்லை' யென்றும;

'ஏகமேவா த்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரம். ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாகியாந்தர மின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிச்சல, நிரவதி (எல்லையற்ற), நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானும். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவ மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும், 'தன்னில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவ மயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூரணாத்வைத பரப்பிரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைமவாஹம' என்னும மகத் ஞான முற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப் பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்பதுண்மை யாதலால் நீயும் மல மய ஸ்தூல தேகத்திலும, வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத (விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுக மயமா யுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதல

னவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றக்கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்திய மாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால ஞாதிரு, ஞான, ஞேய சூன்யமாய் தேஜஸில் இருட்டுபபோல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல (காரண)மான அஞ்ஞானாந்தகாரம லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரமபோ லேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல,நிஷ்கிரிய,நிர்விசேஷ,நிர்விகார. நிராகார, அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில் லாதபோது பேதம எங்கிருக்கும்? அனாதி நித்திய ஞானா னந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிரூப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிர கிருதி (காரணம) விகிருதி (காரியம) அற்றதாய், பாவனா தீதமாய்.வேதாந்தப்பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருத யத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அஹம்' என்னு மனுபவ சொரூபமாய். ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாச்வதமாய், சாந்தமாய், சமாசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரமபோல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூர்ண பிரஹ்மத்தை ஞானியும சமாதியின்கண், ஹிருதயத்தில 'அஹம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால மீண்டும சம்சார மார்க்கத் திற் செல்லா திருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மய மாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளு மற்ற சச்சிதானந் தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்

பத (இருப்பிட) மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதித்து (பிளந்து) அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்ற வனாய், அதி துர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்கு. பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயை யைப்போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத் தைப் பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண் டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர் விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் வயித்த சித்த னாய், நித்திய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள யோகி அகம், புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுப விப்பதன்றி யித்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து எதன்பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகிறான். பிராரப்த பாரத்தால் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞான னந்தாத்மாவை யடைந்து, இஜ்ஜட மலோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்ப தசங்கியமல்லவா?

கானல் ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலனாதல் போல, ஆத்ம ஞானத் திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானா கவே தோன்றும் சமான ரகிதானந்தம், இவை பிரயோஜன மாயும்; அசத்ய துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தி அஞ்ஞா னத்திற்குப் பயனாயும் இருத்தலால், ஞானியால் அஞ்ஞான

ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூல மறுத்தெறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்தில் செய்துவந்த நாஞவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான்? பிரவிருத்திக்கு காரணமான விஷயம் யாதிருக்கின்றது ?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும, ஞானத்திற்கு உபரதி யும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உப சாந்தியும் பலஞ யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வபூர்வ சாதனங்கள் நிஷ் பலம். போக்கிய விஷய வாசனை பின் னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும, தேகாதிகளில் அகம் பாவம் என்று மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மஞேவிருத்தி யற்பமும் வெளிப் படாமை உபரதிக்கும பரமாவதியாகும.

ஆத்மப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்றுமின்றி, சுருதிபலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகற்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரஜ்ஞை யை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்தில்போல) பிரஹ்மத் தின்கண் திடமாய்வைத்து, அதிலேயே லீனசித்தனாய், எப் போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்குமதனால் பாஹ்ய விஷ யங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த பாலர்களைப்போல போக, போக் கியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானு போகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகரூக (விழிப்புள் ளவ)னும், ஜாக்கிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடருந் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்

களிலும் அக, மமபாவமில்லா ஞாதாசீனனாய், சமசாரதோஷ முமம் விஷய வாசனையுமற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும நிஷ்களனாய், சென்ற வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றில் பிரி யாப்பிரிய மிலலாதவனாய் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆரகதியுள்ள மனதினால் ப்ரகிபாக்ந விஷயஞான மில்லாத வனாய், ஞானபலத்தால் அனயோன்ய விலக்ஷணமான குண தோஷங்கள், இஷ்டாநிஷ்டங்கள, சாதுககள் துஷ்டர்க ளால் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங் களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்தில் போலத் தன்னையடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாககாது தன்மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே பவாந்த மற்ற ஸ்திதப் பிரஜ்ஞனாகிய ஜீவன் முகதன். அவனே பாபா புண்யத்தினபலனை யனுப விப்போனும், பூஜ்யனுமாவன. இநத ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வவாசனைகளும் நாசமடைந்த தால் பூர்வ வாசனாவேகத்தால் பினனுமட சம்சார முண்டென் றுரைககக கூடாது. அநத காமுகனது மனதும் மாதாவிடத் தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானு பவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வமபோல திருசிய சமசாரமில் லவேயிலலை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப் னத்தில் செய்த புண்யபாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சிதகர்மங்களும்,

ஆகாசம்போ லசங்க உதாஸீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால் கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றி லுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு, நாசமாய்விடும். 'கர்ம முண்டேல் பலனுமுண்டு, இன்றேலில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்ம ஜன்ய சுகாதி பலானுபவ முள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதிநிஷ்டரான ஞானிக்குச் சிலசமயம் பாஹ்ய பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாதுவிடாததால் 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ரமுண்டு. அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்' என்று மிதயா பிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பன ஜகமடைதலும், அதி லுள்ள மிதயா விஷயானுபவத்தி லாசையும், அதில் கண்ட தேகத்தையும் அதற் குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன்; சொப்பனபபற் றுக் கின் நித்திரைவிட்டவனன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக் கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது சொப்பன ஸ்மரணம் போல போஜன விசர்ஜனாதிசெய்தும் உபாதிசங்க விஹீன கேவலப பிரஹ்மாகார மாகவேயென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமேயாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமாம் கர்ம மற்பமுமில்லை யென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண் டென்ப தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா? கர்ம நிர்

மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்தமுண் டென்னில், தேகாத்மபுத்தி யிருக்குமவரை சித்தியாமது, அப்புத்தியை அடியோடுவிட்டு 'அஜன், நித்யன், சாச்வதன்' என சுருதிகூறும் கர்மஜன்மமின்றி யனுதி நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும்? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப் தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப் படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறக்கும்? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்த மில்லையெனின், சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙனமிருக்கும ? என்றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தியுறு மூடர்க்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என் றங்கீகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்த ரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சத்ய, ஞான, ஆனந்த கன, அக்கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், ஏகரசமாய் தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், அகம்புற மெங்கும நிறைந்து நிராதார, நிர்க் குண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்கள, நிர்விகற்ப சந்தாமாத்ரமாய், இப் படிப்பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்கால்சொல் லவுங் கூடாத, (வாங்மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வத சித்த சுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்மமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானுவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல் லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங் கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்மயோகத்தால் ஹிருதயத்தி

லறிந்து, பரமானந்த முக்திபெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா ! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியாலுண்டாம் ஞானதிருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பிதபேத மோஹத்தைநீக்கி,ஞானியாய்,முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய். சுருதிகளைப்போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பர். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோரநுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவ ராநுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும தன்னநுபவந்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்கவேண்டும். இங்ஙனம் தன்னஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்றுச் சச்சிதானந்தாத்மாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன்னநுபவம இவை பிரமாணங்கள்.

(வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் வாததிருஷ்டி 1; சொப்பனம் இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை, நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2; சமுத்திரத்தில் பின்னம்போற்றோற்றும் பேன, புத்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமேயாதல்போலும். சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்துமதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன் மயமாய்ப்பார்க்

கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3; என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற் கிசைந்த எதனுலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவ மான அகண்டநிர்மலாத்வைதப்பிரஹ்மத்தைத்தானுக அறிந் தவனே முக்தன். இம்மூன்றும் ஞான சாதனமே யாயினும் தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத்தம எது*)அதனுல் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன் னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர் விகற்பனு யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன். ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத் வைத அப்பிரஹ்மமாயிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அச்சுருதிகளே யிதில் பிர மாணம்.''

என்றுரைத்த குரு வசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத் தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவ மறிந்து இந்திரி யங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனுய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனுய்க் கொஞ்சக்காலமிருந்து பின் னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, ''குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைதானந்த ரஸப் பிரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவம் கூறுகின் றுன்.) தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா லுண்டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந் தாத்மபத மடைந்தேன். பிரஹ்மாத் மைக்கிய மறிந்ததால் பேத புத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தியாவும் விட்டது. இது

* இத்திருஷ்டித் திரயம் மூலத்திலில்லை, தமிழ்ப் புஸ்தகத்தி லிருக்கின்றது.

என்றும் இதல்லவென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங் கட்டியைப்போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேச லேசத்திற் கலந்து என் புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப்பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய் விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணேமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ? இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்தமேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணானந்தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன். ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகமில்லாதவன், நாச ரஹிதன், பரம சாந்தன், அகர்த்தா, அபோக்தா, அவிகாரன் அக்கிரியன், திருஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன். இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்), என்னும் பதார்த்தங்க ளாகாது அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன். பாகியாந்தர சூன்யன். சமான ரஹிதன். புராண புருஷன். அஜோதி. நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனையற்றவன். ஸர்வ பூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றினுட் புறமும் ஞானகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டானபூதனு யிருக்கப்பட்டவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனாய், நிர்மம நிரகங்கார சர்வ சாக்ஷியாய்,

எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த, ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன் வேறாய் 'இது' என்று போக்த்ரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட வினைத்தும் இப்போது நானே யானேன். அகண்டானந்தசாகரனான என்னில் மாயையாம வாயு வேகத்தால் நானாவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித் தொடுங்கினாலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர் தம் பிராந்தியால காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேதமற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருது வாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள நிர்விகற்பனான என்னிடத்தில் கற்பிக்கின்றனர். அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்றாது,ஆதித்தன்போல் பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும, பர்வதம் போல் நிச்சலனும, சமுத்திரம்போல் அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆணியுமில்லை. மேக சம்பந்த முறு ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாகர, சொப்பன, சுழுப்திகளான அதன் தர்ம மெப்படி யிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும, அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறந்திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும்; குல பர்வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனாய்; நிர்ப்பின்னனாய்; இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகாரம் இன்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மம் செய்வதெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிருத்தி யேது? அக்கர்ம பலனான புண்ய பாபமேது? நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்

ணம் நன்மை தீமை இவை யதற்கன்யனை புருஷனைச் சிறிதும் சேராததுபோல எனக்கும் புண்ணிய பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருக தர்ம மங்குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்களொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாய், நிர்விகார, உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றமதற் கதிஷ்டானனுமாகிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவன் அன்று. மூடர் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும் சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவின் மேலேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூத ஆத்மாவாமெனக்கு அச்சிதாபாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன் தர்மங்களென்னைப் பற்று. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்துவ, ஜடத்வ, மத்தத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்துவாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேகஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்து, நூறாயிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏகசிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதிமுதல் ஸ்தூல பரியந்த இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்ற மாத்திரமாய்

எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், சர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வசூனியமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்றுமின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூலபுத்தி விருத்தியா லறிதற்கரியதாய், ஆகாச துல்யமாய், ஆதியந்த ரஹிதமாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், நிச்சல, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ அந்த சுத்த, கேவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, அத்விதீய பிரஹ்மமே நானாயிருக்கிறேன்.

"ஸ்வாமி! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜனம, ஜரா, மரண சமசார வன ஸ்வப்நத்தில் பரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களால் கிலேசமுற்று அகங்காரப புலியால் மிகவும் துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந் தந் தந்து ரக்ஷித்தீரல்லவா! மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாமராஜ்ய பாக்கியம் என்னா லடையப்பட்டதே. நானே தன்யன். கிருத கிருத்தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனாய், பரிபூரண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல் லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக, சத்திய, போதானந்த ஸ்வ ரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ் காரம். பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். எப்போதும் நமஸ்கா ரம்." ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்தமுற்று இவ்வாறு தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவாராயினர்:—"நேத்

திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு விஷேதம் வேறில்லாததாலும் ஸந்தோஷந் தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ணச்சந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனுமிச்சியாதது போல இந்தப் பரமானந்த ரஸானுபவத்தைவிட்டு அசத்திய விஷயத்தில் மந்த வித்வானும் ரமியானாதலாலும், இவ்வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யுற்பமுமின்று, துக்கமும் போகாததாலும்; சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னில்தோன்றும் ஜகமனைத்தும தானேயாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும சத்தியாத்மைவதப் பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அநிசாந்த மனதோடு சதாபார்த்து, எப்போது மகத்தில சிந்தித்து சந்ததம் ஆத்மநிஷ்டனாய்த் தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய்; நிர்விகல்ப அகண்ட ஞானாத்மாவில் ஆகாச பட்டணமபோலத் தோன்றும் விகற்ப ஏதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய் சுமமாவிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவாம பரமசாந்தியடைந்து எப்போதும மௌனமுற்றவனாய் சுகமாய்க்காலந் தள்ளவேண்டும். வாசனாரகித இவ்வுத்தம மௌனத்தை யன்றி, ஆத்மாவையறிந் தகண்டானந்த மனுபவிக்கும பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி இவ்வாறு பிரஹ்மத்தை யறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய், போவன், வருவன், நிற்பன், இருப்பன், படுப்பன், இன்னுமெத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன்.

அவனுக்கு தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை இல்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையுமில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தையன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப்போல, நித்ய சித்தமான இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச, கால, சுத்தியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஜகத்தைப்போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத, சாஸ்திர, புராண, விவிதபூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்துகொண்டிருக்கு மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அனாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்? இந்தப் பரமாத்மா சுயம்பிரகாசமாய், அநந்த சக்திகளோடுங்கூடி எவராலு மறியப்படாது அனைவராது 'அகம்' என்னும் அனுபவசொரூபமாய் இருக்கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்மவித் துணர்ந்து, பந்தத்தி னின்றும் விமுக்தனாய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனாய், அறியககூடாத லக்ஷணமுள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாகிய விஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை, எதுவுமின்றி பரேச்சையால் பொருந்தும் விஷயங்களையெல்லாம் பாலர்போ லனுபவித்து, பசி, தாகம், தேகபீடை யிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல, நிர்மம, நிரகங்காரனாய், சதா தன்னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்துக் கொண்டு மிருப்பன். சரீர விமானரூடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி

பிக்ஷை யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமமுமின்றி சுவதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ(பூமி) மெத்தையில்படுத்து நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரை செய்தும், சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடை யுள்ளவனாய்,ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந் தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து ஒரிடம் மூடன், ஒரிடம் வித்வான், ஓரிடம பிராந்தன், ஒரிடம சாந்தன், ஒரிடம மகா ராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஒரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனை எங்கு மெவராலு மறியப்படாதவனாய் சஞ்சரிபபன். அவன் நிர்த்தனனாயினும சதானந்தி. அசகாயனாயி மூட அதிபலவான். புசியாவிடினும் நித்ய திருப்தன். விஷமங்களில ரமநி ந்ஷ்டியுள்ளவன். முன்றைச் செய்தும செய்யாதவன். புசித்தும் புஜியாதவன். சரீரியேனும அசரீரி. பரிச்சின்னனாயினும் பரிபூரணன். இந்த சரீர பந்த விமுகதப் பிரஹ்ம வித்தினை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அப்பிரிய, சுக துக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்றும் ஸ்பரிசிக்காது சூரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மை யறியா மூடர் தம பிராந்தியால் ‘சூரியன் பிடிபட்டான்’ என்பதுபோல, தேகாதி பந்த மற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் ‘இவன் தேகி’ என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனாலுண்மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப்போலப்

பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப்பிரவாகத்தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப்போல வ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்கர மூலத்தைப் போலவும் சங்கற்ப விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான். அதில் நின்றும் பிரிக்கான். அககர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷ்யாலக்ஷ்யங்களை விட்டு கேவலாத்மாவா யிருக்கும் அபிரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சயமில்லை.

ஒரு நடன் வேஷமிகொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனை யாவதுபோல, இருந்திருந்தபனாய் தேகாதியுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற்கின்மைபோல, முன்னமே ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக்கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதியுபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி, மரம் போலிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒருபோதும்நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்

ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன் நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறி யிருக்கிறது. பூர்ணாத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனான முனிக்கு, தோல், மாமிச, மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகாலாதியபேக்ஷை யில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அஞ்ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண்மயமே யாதல் போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமாய் ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கடமுடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும ஜலத்தில் ஜலமும தைலத்தில் தைலமும போல, பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும ஜீவன்முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போதும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதே யில்லை. ஆத்மபரைக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல நாசரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவல ஞான ஆத்மவஸ்துவில் உண்டு இல்லையெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களன்றி உண்மையி வின்மையின் அப்புத்தி

கற்பிதமாய், மோகத்தால்வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங் களு மிலவேயில்லை. பிரஹ்மத்திலன்யமா யெதுவு மின்மை யின், ஆவரணசக்தியால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷமென்றும் சொல்லக் கூடாது. சொல்லின், அத்வைத ஹானியும் த்வைதப்பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங் களுக்கு சம்மதமாகாது. நிஷ்கள, நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிரஞ் ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ்வதி சாந்த அத்விதீய பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தியில்லை, நாசமில்லை, பத்தனில்லை, சாதகனில்லை, முமுக்ஷு இல்லை, முக்தனுமில்லை இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரஹஸ்யமான இது, சிஷ் யனே! என்னாலுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷ மற்று விரக்தனான முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயு மிதனை உபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குரு வசனத்தைக் கேட்ட சிஷ் யன் அனேக நமஸ்காரங்கள்செய்து குருவினுத்திரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட் டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய் போத மாம வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷண மறி விக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களுமற்று சம்சாரசுக விரக்தராய், சாந்தசித்தராய்,

சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தம யதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, அதிசமீபத்திலுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசாரியாளனுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி'க் கிரந்தம் அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமேயில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத குருவாழ்க

விவேக சூடாமணி

சமாப்தம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

ஹரி: ஓம்

ஸ்ரீ

சங்கரபகவத்பாதாசார்யாளின

திருக்கு திருசிய விவேகம்

அவதாரிகை

'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றேயுள்ளது என்னும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் பிரஹ்மம் ஒன்றேயாயின் அது விளங்காதபடி ப்ரபஞ்சம் தோற்றுவானேன்? என சங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியினை பொருட்டு அப்பிரஹ்மமயமாந் தன் சொரூபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யையை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றாது இருட்டின் வழியாகத் தோற்றும் பொய்ப் பிரதிடலனைப் பிரகாரத்திற் காணப்படும் படச்சாயா காக்ஷிபோல) அவ்விருளை யொப்பத்த தனைவழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான அத்யாஸ ப்ரதிபலன மித்யா விக்ஷேபப் பிரகாரத்தில் முதலிலுண்டான கர்த்ருரூப அகங்கார ஜீவனை, தன காரண ரூபமான பூர்வவாசனையாற காட்டும் திருசிய சாயா காக்ஷியை ஜாக்கிர சொப்பனாதிகளிற் சத்தியமாய்ப் பார்க்க, பதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்து திருசியத் தோற்றத்திற்கு மூல காரணமான ஆவரணம் திருசியம் தோற்றுங்காலும் அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்கும் தனக்கும் அத்தோற்றத்திற்கும் பேதந்தெரிய வொட்டா

திருத்தலின் பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினுல் அத்தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித் தன்னையே பாஹியாந்தர திருஷ்டிபேத மின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ்வாவரணம் நீங்கவே அத்விதீய பிரஹ்மாத்ம சொரூபமாத்திரம் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமா யறிவித்த இச்சிறு கிரந்தமொன்றுமே உத்தமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்கட்குச் சாலும்.

வெண்பா

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே—திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

திருசியமாமிவை யாவும் அனாத்மா. நிர்விகார திருக்கே ஆத்மா. இவ்வாத்மா னாத்ம விவேகமே கோடி கிரந்தங்களாலுங் கூறப்படுகின்றது.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்ச வுருவம் கண்ணுல் காணப்படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு. அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு. விருத்திகளுடன்கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவா லறியப்படுவதால் திருசியம், ஆத்மா திருக்கு. அது ஒன்றுலு மறியப்படாததால் திருசியமன்று. நீல, பீதாதிவர்ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டைகுட்டை முதலிய நானுரூபங்களைக் கண் ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த, மந்த, படுத்துவாதி நானு

தர்மங்களை அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தர்மங்களை மனம் ஏகமாயும், காமம், ஸங்கல்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானு மனோதர்மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது. ஒடுங்காது. பெருங்காது. சிறக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம்பிரகாசித்து சாதனாந்தரா பேக்ஷையின்றி பன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

புத்தியு (சமஷ்டிமனமும்) சிற்சாயையுடன்கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம். சிற்சாயையோடு தப்தாயப் பிண்டம்போல் ஒன்றுயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற் ரோற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத்தோடு கர்மஜமாயும், ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லை ஆனல் ஞானத்தால்பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமும் இல்லை எனக்காணும் ஞானத்தாலும் பிராரப்த கர்ம க்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும் லயித்திருக்கும். அது பாதி விரிந்தது சொப்பனம், முற்றும் விரிந்தது ஜாக்கிரம். மன விருத்திதான் பூர்வ வாசனையால் சொப்பனத்தில் ஆந்தரப் பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப் பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட் குபாதான ஜடலிங்க தேகமே அவஸ்தாத்திரயத்தையும் ஜனனமாதிகளையு மடைகிறது.

காரணதேகமான மாயை, விக்ஷேபம். ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுடனிருக்கும். அதில் விக்ஷேப சக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப் பிரபஞ்சமனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் நுரையாதிகளைப்போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசக்தி அகத்தில் திருக்கு திருசியங்கட்கும், புறத்தில் பிரஹ்மப் பிரபஞ்சங்கட்கும் சித்தும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சார காரணம். அதன் சந்நிதியிலடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடு கூடிய சிதாபாசஜீவனை வியாவகாரிகன். இந்த ஜீவத்வம் அத்யாரோபத்தால் சாக்ஷியில் பிரகாசிக்கின்றது ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது. அத்யாரோபம் இல்லாமற்போகிறது. அங்ஙனமே பிரஹ்மப் பிரபஞ்ச பேதம் தெரியவொட்டாது மறைக்குள்ள ஆவரணவசத்தாலேயே பிரஹ்ம நாமரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ்விரண்டற்கும் பேதம் தெரிகிறது. பிரபஞ்ச விகாரங்களெவையும் பிரஹ்மத்திலிருக்கிறதில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்மரூபம். நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும் தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருக்கின்றன. நாமரூபங்களோ பின்னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால், நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து சச்சிதானந்த தற்பரனைய் ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும்.

ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத்தில் செய்யும் சமாதி இரண்டுவிதம். ஸவிகற்ப சமாதியும் திருசியானுவித்

த்தம், சப்தானுவித்தம் என்னும் இருவகை. காமாதி திருசிய சித்த விருத்திகட்கு சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப்பது அந்தர் திருசியானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. நான் 'அசங்க சொப்பிரகாச சச்சிதானந்த அத்வைத ஸ்வரூபன்' என்று பாவிப்பது அந்தர் சப்தானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. இவற்றா லுண்டாகும் சுவானுபவ ரசாவேசத்தால் திருசியம் சப்தம் இரண்டையும் விட்டு நிவாதஸ்த தீபம்போல நிச்சலமா யிருப்பது அந்தர் நிர்விகற்ப சமாதி. ஹிருதயத்தில்போ லவே வெளியிலும் திருசிய வஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை யொழித்து [illegible] பாஹ்ய திருசியானு வித்த ஸவிகற்பசமாதி. அசங்க சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டாகார விருத்தியால் விடாது சிந்திப்பது பாஹ்ய சப் தானுவித்த ஸவிகற்பசமாதி. இவ்விரண்டனுபவத்தால் நிஸ்தரங்க ஸமுத்திரம்போல அகண்டமாய் நிச்சலமா யிருப் பது பாஹ்ய நிர்விகற்பசமாதி. இந்த ஷட்சமாதிகளாலும் நிரந்தரம் காலங்கழிக்கவேண்டும். இவற்றால் தேகாபிமானம் நீங்கி அது பரமாத்மாவினிடத்தே ஸ்திதி செய்யும் மனம் எங் கே சென்றாலும் அங்கெல்லாம் சமாதியே. இந்நிரந்தர சமாதியால் [illegible] பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்த மாத்திரத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தி பேதிக்கப் படும். சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம். கர்மங்கள் நாச முறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்), ஸ்வப்ன-கல்பிதன் என்னும் த்ரிவித ஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே, அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத்தைக் கற்

பிப்பதன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்த பார மார்த்திக ஜீவனுக்கே பூர்ணபிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் 'தத் துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங்களால் சொல்லப்படுகிறதன்றி இதர ஜீவர்க்கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதி கற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையான மாயை அவ்வகண்ட பிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக்கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனை கற்பித ஜீவனே கர்த்தா, போக்தா. பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவகாரத்திருத்தலால் இந்த ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனி லிருக்கும் ஆவரண விக்ஷேபரூப நித்திராசக்தி இவனை மறைத்து முன் பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்தில் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதிகாலமாத்திர மிருத்த லால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்தவர்க்குப் பின் சொப் பனமின்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவஜகமிரண்டும் பிராதிபாஸி கமாம். பிராதிபாஸிக ஸ்வப்நத்தை பிராதிபாஸிகன் சத்திய மாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும், வியாவகாரிக ஜகத் தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய் யாயு மறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேகத்வத்தை யறிந்தோன் றையும் பார்ப்பதில்லை. பார்க்கின் மித்தையே.

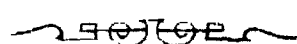
ஜலதர்மமான மாதுர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலு மிருப்பதுபோல ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னில் கற்பித சம பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய் பிராதி பாஸிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரையும் சைத்தியாதி

அதன் தர்மங்களும் அலையிலும், அலை யதன் திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திரமாத்தி ரமே யிருப்பதுபோல, பிராதிபாஸிகன் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம்
சம்பூர்ணம்
ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு மேற்கு திக்கில் விஜயஞ் செய்யுங் கால் அங்குள்ள ஸ்ரீவலி யென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை யறிந்து தன் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச்சென்று குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்துச் சிறுவயது முதல் முகனும் ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு மானுவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்தவண்ணமிருந்த பாலனை தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர இவ்வாறு வினவலாயினர்:—

1. இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்றா யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் றுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான்.

அத்தாமலக னுத்தரம்:—

2. நரனலன் சுரனி யக்க னலை னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வானப் ரத்தன் மேகடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னேமே.

3. சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னொரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
னேரிய னித்த சித்த வுருவனு மவ்வான் மாநான்.

4. சூரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னொருவனுய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனைச் சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு
மறிவரு நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

5. அத்தத்திற் பதிப வித்த வம்முக முகத்தின் மேவேறார்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றுகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

6. அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனம்ம விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாசமின்றி
யத்திற நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

7. மனச்சட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்.

8. குடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானொ வாகச்
சுடருவ னொருவன் றானே சுத்தமே சதனா யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்.

9. ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகாலத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வடிவன் யாவ
னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனிவ் வுலகந் தன்னை
யாவிலா நித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்

10. இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்றா மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனா லொளியி னாலே யொளிர்ப்பனே நேத்தி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்.

11. லசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றானே சாருவ னேக னாக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்.

12. பூடன்றன் விழியி னைக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் றானே முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னுடலி னித்த சித்த னுபல வவ்வான் மாநான்.

13. அகிலவத் துக்க டம்மி லனுசூத னேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கனா யிருப்பன் யாவன்

ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த ஞுயுள வவ்வான் மாநான்.

14. பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி ளுட்டஞ் சான்ருகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே.

15. அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலி
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா.

இதனைக்கேட் டாச்சரியத்தாற் றன்னை மறந்து நிற்கும் பிதாவை யாசாரியர் நோக்கி 'இவன் முற்றவக் குறையா லுமக்கு மகனுன துமது பாக்கியமே. இகத்தில் இவனு லுமக்கோர் பிரயோசனமிராது. நம்பாலிருக்கட்டும்' என் றுரைத்தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தன்னுடன் பாலனைக் கூட்டிச்சென்றனர். பின்னர் குருவைப் பார்த்து 'இச்சிறு வன் சிரவணுதிசாதன மின்றி யிப்பிரஹ்ம நிஷ்டையடையக் காரணம் யாதென்று' சீடர் வினவக், குரு 'இவன் தாய் முன் யமுநாதீரத்திற் றவஞ்செய்யும் சர்வைசுவரிய சம்பந்ந சாதுவான சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதுள்ள குழந் தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ் செய்கையில் சிசு மெல்ல நடந்துபோ யந்நதியில் வீழ்ந்திறக்க அதற் காற் ருது துக்கிக்கு மவரைத் தேற்றக் கருணைமிகுதியா லச்சாது தம் முடலைவிட் டச்சிசு வுடலில் புக வதனுலேயே இப் பெரும்பேறு பெற்றனன்' என்று புகன்றனர்.

அத்தாமலகம் சம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வடதிசைக்கண் விளங்கும மாகிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் கர்மகாண்டப் பிரவர்த்தகரான மண்டனபண்டிதரை வாதத்தில் ஜயிக்க, அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்கின்றி ஜயம் முற்றாது' என்றுரைத் தவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப் பின் காமசாஸ்திரத்தில் வாதிக்க, அதற்கவர் ஓர் மாத காலவரையறை கூறி யோர் மலைக்குகையில் சீடர் காவலில் தன் சரீரத்தை வைத்து மரித்த அமருகராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுவருடன் கலந்து காமபோக மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் குரு கூறிப் போன காலங் கடந்தமையால் கவலையுற்றுச் சீடரில் சிலர் பாடகவேடந் தரித்துச்சென் றவ்வரசன் முன்னின் றித் தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

1. நேத்திரே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வானோ ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

2. உத்தியாங் குத்தி னாலே வுமியெனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர் பொருந்திடு மரிசி போலு
மெத்தினைச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

3. பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்தவ்
வறிவறி யறிஞ ரொத்தி லணைத்தொன் றாப் பிணித்தி ருப்ப
ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

4. பூக்களி னின்று வேறாய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதியான சருவத்தும் வேற தான
சாக்கியா நோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

5. கடகமகு டாதி யாவுங் கனகமே யாகுமா போற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமய வடிவா மென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

6. முனனிலித் தனுவில் யாரு மிலங்குவ மனக மேனமென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா மெடுத்து ரைப்ப மொத்தத்து வத்தை நன்றா
யணர்த்தம லதாத்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

7. அருமறை வாக்கி ருலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருதாசலம் யாகத் தான மாதிநல் லாங்க ளாலே
யருமறை யவாச் சொளத்தை யறிந்திட வியாவு கின்ற
றருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவத்து வன்றோ நீதான்.

8. சாந்த முத லான வுறறுச சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
லாய்நடு தலை யறிஞர் கண்டவ வறிவின்ப மெய்யா மென்று
மீநலெலா முடிதலதா ளிர்வா குடவக் கேத நீதே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

இதனைக் கேட் டாாயு வரக துநதாய மகாதுக தனுப்பிவிட் டெனவ வாச ஞுடல விட்டுத் தன்னுடப க குச் சென் றவ்வமலைய ன வெனறு ஆவவிருவாயுத தனக குள்ளாககி யிக்குவலய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருஸ்துதி சம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ சங்கர ... செய்த

ஏக சுலோகி

குரு சீட வினாவிடை

ஒளியுனக் கெது ... கிரவிலக
கொளியுணா ... ளியொ ...
வொளிமதி மதியுண ... ள் ...
மொளிதனி லொளியுநீ ... சரி ... த்.

பின்னுமோர் ஏகசுலோகி

சீடகுரு வினா விடை

தவனு ...
மாவி ... வ ...
பா து ...
கெனு ... வ ...

தனி

1. இருபுல ... ...
விருபுட ... நளு ... வெ ...
வொ ... நுமா ... நம ... ண ... மி
யிருவில வலத ... தி ...

2. அ ... னமுக ... கமுள ... துலோ
பதனிலா ... தியா டமாக துள ... ந்தம
மதனைய ... சி ... துள வகிலபா ... புக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருபபிடம

3. இதயமாங் குகையி னுப்ப ணோகமாம் பிரம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிர்ந்திடு மான்மா வாக
விதயமே சார்வாய் தன்னை யெண்ணியா ழலது வாயு
வதனுட னும்ம னத்தா லானமாவி னிட்ட னுவாய்.

4. இதயமலர்க் குகையகமா யிலகிறையே
குகேசனென வேத்தப் பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுஞ்சோகம்
பாவனைதா னின்னு டம்பிற்
றிதமுறுநா னெனுந்திடம்போ லப்பியாச
பலத்தாலத் தேவாய் நிற்கிற்
சிதையுடனு னெனுமவித்தை செங்கதிரோ
னெதிரிருள்போற் சிதையு மன்றே.

5. அகக்கம லத்தே யமல வசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

6. அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனு லகத்தி
னகிலவா சக்தி யகற்று.

7 அகிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

ஓம் தத் ஸத்

பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

அப்பளப் பாட்டு

பல்லவி

அப்பள மிட்டுப் பாரு—   அதைச்
சாப்பிட்டுன் ஆசையைத் தீரு.

அனுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செப்பா துசொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்பு யர்வில்லா வோர்மொழி யின்படி   அ

சரணங்கள்

தானல்லா வைங்கோச க்ஷேத்ரமி தில்வளர்
தானென்னு மானமாந் தான்ய வுளுந்ததை
நானாரென் ஞானவி சாரத்தி ரிகையி
னானல்ல வென்றேயு டைத்துப் பொடித்து—   அ

சத்சங்க மாகும்பி ரண்டைச் சத்தொடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகு மவ்வுப்போ டுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ் சேர்த்து—   அ

கன்னெஞ்சி னானே னென்றுக லங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சந்தோஷ மாகவே—   அ

மோனமுத் திரையாகு முடிவில்லாப் பாத்ரத்தில்
ஞானாக்னி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
னானது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தானாக புஜிக்கத் தன்மயமா—   அ

டா. உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	9	தம	தன
4	21	வுடன்	வுளன்
6	13	தவா	வதா
6	16	ையை	ைய
14	10	காக	கா
16	12	சத்த	சுத்து
17	10	கரு	சுரு
21	8	சாதா	சாத
23	17	கள்,	கள்
26	5	பதால்	பதாய்
27	18	கள்,	கள்.
31	9	காமம்	கர்மம்
,,	13	டாம்	டாய்
33	7	நியாப	நியாம
,,	23	றிந்து	றிந்த
35	9	லாற்	லகற்
,,	21	பத்து	பிதது
40	7	மாம்	மாய்
41	3	சரா	சார
,,	11	குடும்	கும்
,,	14	நாம்	நாம
43	1	ளும்	ளும்.
44	20	அரி	அறி
4[illegible]	6	முறை	முரை
54	10	நீஙகக்	நீக்கங்
,,	22	தராய்	தமாய்
79	1	மோக	மேக
85	19	பராத்	பரமாத்

மகாமகோபாத்யாய, டா...
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்